

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (шесто отделение)

17 ноември 1989 година*

„Тълкуване на член 30 и член 36 от Договора за ЕИО – забрана за извършване на търговска дейност в неделните дни”

По дело С-145/88

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда на основание член 177 от Договора за ЕИО от *Cwmbran Magistrales' Court* (Обединено кралство), в рамките на производство по делото, висящо пред този съд между

Torfaen Borough Council, от една страна

и

B & Q plc (бивше B & Q (Retail) Limited), Gwent, от друга страна,

относно тълкуването на членове 30 и 36 от Договора за ЕИО,

СЪДЪТ (шесто отделение),

в състав: г-н С. N. Kakouris, председател на състава, г-н F. A. Schockweiler, г-н T. Коорманс, г-н G. F. Mancini и г-н M. Diez de Velasco,

генерален адвокат: г-н W. Van Gerven,

секретар: г-жа D. Louterman, администратор,

като взе предвид становищата, представени:

- за ищеца по главното производство от адв. D. Robinson, Solicitor при Torfaen Borough Council (Градският съвет на Torfaen),

- за ответника по главното производство от г-н D. Vaughan, Queen's Counsel, г-н G. Barling, Barrister и г-н A. Askham, Solicitor,

- за Обединеното кралство от г-н S. J. Hay, Treasury Solicitor,

- за Комисията от г-н E. L. White, член на правната Ж служба, в качеството на представител,

като взе предвид доклада за заседанието и след това устните становища в заседанието от 23 май 1989 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено на заседанието от 29 юни 1989 г.,

*Език на производството: английски.

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 25 април 1988 г., постъпило в Съда на 24 май 1988 г., Cwmbran Magistrates' Court, Магистратски съд в Cwmbran, (Обединено кралство) препраща на Съда за преюдициално решение, на основание член 177 от Договора за ЕИО, три въпроса относно тълкуването на член 30 и член 36 от Договора за ЕИО за преценяване на съответствието на националните правила, които забраняват търговската дейност в неделните дни, с тези разпоредби.

2. Въпросите, поставени по делото между Градския съвет на Torfaen (наричан по-нататък "Съвета") и B & Q plc, публично акционерно дружество (бивше B & Q (Retail) Limited, дружество с ограничена отговорност (търговия на дребно), (наричано по-нататък "B & Q"), което управлява центрове от вида "Направи си сам" и центрове по градинарство.

3. Съветът твърди, че B & Q нарушава раздели 47 и 59 от Shops Act (Закона за магазините, 1950 г.) в Обединеното кралство от като принуждава търговците на дребно да отварят магазините и да обслужват клиентите в неделя, като извършват продажби, различни от посочените в Пети раздел от този закон. B & Q, следователно, дължат максималната глоба от 1 000 GBP.

4. Четвъртият раздел от Закона за магазините изброява артикулите, които, по метода на изключване, могат да се продават в магазините в неделя. Тези артикули включват спиртни напитки, определени храни, цигари, вестници и други стоки за ежедневна консумация.

5. Пред националния съд B & Q заявява, че раздел 47 от Закона за магазините е мярка с ефект, равностоен на количествено ограничение при внос по смисъла на член 30 от Договора за ЕИО и че не е оправдано съгласно член 30 от Договора или по силата на никое "задължително изискване".

6. Градският съвет отрича, че забраната за търговия в неделните дни представлява мярка с ефект, равностоен на количествено ограничение, на основание на това, че се прилага еднакво, както за вътрешни, така и за вносни стоки и не поставя вноските стоки в неизгодно положение.

7. Националният съд установява, че в настоящия случай, забраната за търговия в неделя е имала като последица намаляване на общите продажби на B & Q, което е приблизително 10 % от стоките, продавани от B & Q, доставяни от други държави-членки и че, следователно, от това би произтекло съответното намаляване на вноса от други държави-членки.

8. Като достига до тези заключения, националният съд взема становището, че делото повдига въпроси относно тълкуването на правото на Общността. Следователно, иска от Съда преюдициално решение по следните въпроси:

„1) Дали, когато държава-членка забрани отварянето в неделни дни на обекти за търговия на дребно за продажба на стоки на клиентите, с изключение на определени стоки, чиято продажба е разрешена, и когато ефектът от такава забрана е да намали в абсолютни стойности продажбата на стоки в тези търговски обекти, включително стоки, произведени в други държави-членки, и съответно да намали обема на вноса на стоки от други държави-членки, една такава забрана представлява мярка с ефект, равностоен на количествено ограничение върху вноса по смисъла на член 30 от Договора за ЕИО?

2) Ако отговорът на първия въпрос е утвърдителен, такава мярка ползва ли се от някое от изключенията на член 30, които се съдържат в член 36 или някакви други изключения, признати от правото на Общността?

3) Отговорът на въпроси 1 или 2 влияят ли се от някакви фактори, доколкото това се отнася до тълкуването на въпросната мярка като начин за произволна дискриминация или като прикрито ограничаване на търговията между държавите-членки, или като мярка, която не е пропорционална или по никакъв друг начин не е оправдана?”

9. Направено е препращане към доклада от заседанието за по-пълно обхващане на фактите по главното дело, по процедурата и писмените становища, представени пред Съда, които се споменават или обсъждат тук, само доколкото това е необходимо с оглед излагането на мотивите на Съда.

По първия въпрос

10. Чрез своя първи въпрос, националният съд иска да установи дали концепцията за мерките с равностоен ефект на количествени ограничения по смисъла на член 30 от Договора за ЕИО обхваща също разпоредбите, които забраняват на търговците на дребно да отварят търговските си обекти в неделя, ако ефектът от забраната е да се намали в абсолютни стойности продажбата на стоки в тези обекти, включително и на стоки, произведени в други държави-членки.

11. На първо място, трябва да се отбележи е, че националните правила, които забраняват на търговците на дребно да отварят обектите си в неделя, се прилагат еднакво, както за вътрешни, така и за вносни стоки. Поради това, по принцип, продажбата на стоки, внесени от други държави-членки, не е затруднена в по-голяма степен в сравнение с продажбата на националните стоки.

12. На следващо място, трябва са се припомни, че в свое Решение от 11 юли 1985 г. (Cinéthèque, съединени дело 60 и 61/84, Recueil, стр. 2605, 2618), Съдът постановява, по отношение на забрана за наемане на видео касети, която се прилага, както за национални, така и за вносни стоки, че такава забрана не е в съответствие с принципа за свободно движение на стоки, предвиден в Договора, освен ако пречките, създадени по този начин за търговията в Общността, не превишават това, което е необходимо, за да се гарантира постигане на предвидените цели и, освен ако целта не е оправдана с оглед правото на Общността.

13. При тези обстоятелства, следователно, е необходимо в такива случаи, да се разгледа преди всичко дали правилата, като тези, които са предмет на делото, преследват цел, която е оправдана по отношение на правото на Общността. По отношение на този въпрос, Съдът вече е определил в свое Решение от 14 юли 1981 г. (по дело 155/80, Oebel, Recueil, стр. 1993), че националните правила, относно работното време, доставката и продажбата на хляб и захарни изделия, представляват законна част от икономическата и социална политика, съответстваща на целите на обществения интерес, към които се стреми Договорът за ЕИО.

14. Същите съображения трябва да се вземат предвид по отношение на националните правила за работното време на обектите за търговия на дребно. Такива правила се отразяват при избора на определени политически и икономически решения, доколкото тяхната цел е да гарантират, че работните и неработни часове са организирани по начин, който съответства на националните или регионални социално-културни особености и че, при сегашното състояние на правото на Общността, това се решава от държавите-членки. Освен това, такива правила не са съставени, за да регулират търговските потоци между държавите-членки.

15. На второ място, е необходимо да се установи дали ефекта от такива национални правила, надвишава необходимото за постигането на предвидената цел. Както е посочено в член 3 от Директива 70/50/ ЕИО на Комисията от 22 декември 1969 г. (ОВ L 13 1970 г., стр. 17), забраната, уредено в член 30 обхваща националните мерки, които регулират пазара на стоки, когато ограничителния ефект на такива мерки върху свободното движение на стоки превишава ефекта, присъщ на търговските правила.

16. Въпросът дали действието на специалните национални правила всъщност остава в тези граници е фактически въпрос, които трябва да бъде определен от националния съд.

17. Следователно, отговорът на първия въпрос трябва да бъде, че член 30 от Договора за ЕИО трябва се тълкува в смисъл, че забраната, която той постановява, не се прилага по отношение на националните правила, които забраняват на търговците на дребно да отворят обектите в неделя, когато ограничителните мерки върху търговията на Общността, които могат да се настъпят в резултат от това, не превишават ефекта, присъщ на такива правила.

По втория и по третия въпрос

18. Предвид отговора, даден на първия въпрос, не е необходимо да се дава отговор на втория и третия въпрос.

По съдебните разноски

19. Разходите, направени от Обединеното кралство и Комисията на Европейските общности, за представяне на становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството че за страните по главното

производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националния съд, този съд следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът (шесто отделение),

като се произнася по въпросите, отправени му от Cwmbran Magistrates' Court, Обединено кралство, с Определение от 25 април 1988 г., реши:

Член 30 от Договора за ЕИО трябва да се тълкува в смисъл, че забраната, която той постановява, не се прилага към националните правила, които забраняват на търговците на дребно да отварят обектите си в неделните дни, когато ограничителните мерки върху търговията на Общността, които могат да се настъпят в резултат от това, не превишават ефекта, присъщ на такива правила.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 23 ноември 1989 година.

Подписи